

Arrest

nr. 75 069 van 14 februari 2012
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake:

1. X
2. X

Gekozen woonplaats: 1. X

2. X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Mongolische nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikkingen houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 november 2011 met referentennummer 11441 en van 28 november 2011 met referentennummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikkingen van 14 december 2011 en 5 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat P. GOOVAERTS loco advocaat E. MAES en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen volgens hun verklaringen op 4 maart 2011 het Rijk binnen en dienden op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 28 september 2011 werden de beslissingen tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). De onderhavige beroepen zijn gericht tegen deze beslissingen.

1.2. De bestreden beslissing voor mevrouw P. B. (verzoekster) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Mongoolse nationaliteit te beschikken, tot de Khalkh-bevolkingsgroep te behoren en afkomstig te zijn uit Ulaanbaatar. In maart 2006 ging u naar Zuid-Korea en werkte er in een glasverwerkingsbedrijf. Ook uw echtgenoot ging naar Zuid-Korea. In mei 2008 keerden jullie samen terug naar Mongolië. Die maand deelde u tegen betaling pamfletten uit tijdens de verkiezingscampagne van de Communistische Partij (Mongoolse Volkspartij, MVP)). U deed dit samen met D. D.. Op 01/07/2008 liep u toevallig uit nieuwsgierigheid rond op een betoging op het Sukhbaatarplein. U was er ook heen gegaan om pamfletten uit te delen. U deelde geen pamfletten uit omdat de betoging te chaotisch verliep maar u bleef er wel aanwezig. Om twee uur 's nachts pakte de politie u tijdens de betoging op samen met verscheidene andere mensen. De politie sloot u op in de gevangenis Gants Hudag. Veertien dagen later werd u ondervraagd. Uw ondervragers beschuldigden u ervan dat u het gebouw van de MVP met stenen hebt bekogeld en dat u het gebouw in brand hebt gestoken. Veertien dagen later verhoorden uw ondervragers u opnieuw. Drie maanden na uw arrestatie, op 01/10/2008, verscheen u voor de rechtbank van Songino-Hairhan in Ulaanbaatar. De rechter veroordeelde u tot een gevangenisstraf van één jaar en vier maanden. In september 2009 verleende de Mongoolse president u gratie en u kwam vervroegd vrij. Na uw vrijlating vernam u dat D. D. tijdens de betoging werd gedood. Vanaf januari 2010 vielen de familieleden van hem u lastig. U kreeg één à twee keer per week dreigtelefoontjes en een dertigtal dreigbrieven. Ze hielden u verantwoordelijk voor zijn overlijden. Ze eisten een vergoeding van 60.000.000 à 70.000.000 tügrüg (35.101,08 à 40.951,26 euro). Indien u niet betaalde, zouden ze een proces tegen u aanspannen en er voor zorgen dat u terug in de gevangenis werd opgesloten. In juni 2010 legde u op aanraden van iemand bij de Mensenrechtendienst in Bayanzurkh in Ulaanbaatar klacht neer. De Mensenrechtendienst zou de klacht onderzoeken maar u vernam daar niets meer over. Op 22/02/2011 verliet u Mongolië samen met uw echtgenoot en kind. Jullie reisden met de trein naar Moskou waar jullie op 27/02/2011 aankwamen. De volgende dag reisden jullie verder met de auto. Op 03/03/2011 kwamen jullie in België aan. De volgende dag vroeg u in België asiel aan. Ter staving van uw asielfrelaas legde u volgende documenten neer: uw diploma, jullie huwelijksakte, de geboorteakte van jullie kind en een politieattest.

B. Motivering

Na het gehoor door het CGVS wordt vastgesteld dat u de hoedanigheid van Vluchteling niet kan worden verleend. Er kan geen geloof worden gehecht aan uw asielfmotief dat u Mongolië bent ontvlucht omdat u werd bedreigd door de familieleden van D. D. die u verantwoordelijk achten voor zijn dood tijdens de betoging van 01/07/2008 waarop jullie beiden aanwezig waren en dit om verscheidene redenen. Zo is uw aanwezigheid op de betoging en uw bewering dat u voor uw betrokkenheid bij de betoging bent vervolgd niet geloofwaardig. U verklaarde dat de rechtbank van Songino-Hairhan in Ulaanbaatar u op 01/10/2008 veroordeelde tot één jaar en vier maanden gevangenisstraf voor uw betrokkenheid bij het gooien van stenen naar en het in brand steken van het gebouw van de MVP. U legde het vonnis echter niet neer. Uw verklaring tijdens het gehoor voor het CGVS dat u probeerde een vriendin te contacteren maar dat ze in het ziekenhuis ligt is stereotiep en ontwijkend (CGVS pp. 7-8). Bovendien zou u tijdens het proces over een advocaat hebben beschikt (CGVS p. 11) en u kon dus via hem bewijsstukken proberen te bekomen. Voor het CGVS verklaarde u dat u bewijzen kon bekomen maar meer dan zes maanden na uw asielaanvraag en meer dan twee maanden na uw gehoor voor het CGVS hebt u daar nog steeds geen voldoende bewijskrachtige stukken van neergelegd. Het document van de politie dat u neerlegde volstaat niet. U verklaarde voor het CGVS dat u bent veroordeeld door de rechtbank van Songino-Khairkhan in Ulaanbaatar. Het politie attest stelt echter dat u zou zijn veroordeeld door de rechtbank van Sukhbaatar. Volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier zijn beide plaatsen onderscheiden administratieve opdelingen van Ulaanbaatar. Verder is het heel bevreemdend te noemen dat het attest stelt dat u onder artikel 179 van de strafwet bent veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar en 4 maanden. Volgens de

informatie toegevoegd aan het administratief dossier voorziet artikel 179 immers in een gevangenisstraf van twee tot vijf jaar. U vermeldde tijdens het gehoor ook geen verzachtende omstandigheden waardoor u een lagere straf dan in de wet voorzien zou zijn opgelopen, terwijl u wel de gratie die u door de president zou zijn verleend, vermeldde. Verder is dit document opgemaakt op een datum na uw asielaanvraag en na het gehoor voor het CGVS en dus op uw verzoek ter wille van de asielprocedure. Ook legt u nog steeds geen vonnis van de rechtbank neer. U kon ook niet aangeven voor welk soort rechtbank u verscheen. Ook van uw vervroegde vrijlating op 16/09/2009 legt u, behalve het al aangehaalde document van de politie, geen enkel begin van bewijs neer (CGVS pp. 7-9). Verder legde u onsamenhangende verklaringen af over de reden van uw aanwezigheid op deze betoging. Voor het CGVS verklaarde u aanvankelijk dat u daar **niet aanwezig was als deelnemer** maar dat u daar **toevallig rondliep uit nieuwsgierigheid** (CGVS p. 6). Later verklaarde u echter dat u **naar de betoging was gegaan met de bedoeling er pamfletten uit te delen maar dat u dit niet deed omdat er chaos was** (CGVS p. 9). Bovendien had u in de antwoorden in uw vragenlijst verklaard dat u **tijdens de betoging samen met D. D. pamfletten uitdeelde voor de MVP en u liet uitschijnen dat zijn familieleden u daarom beschuldigden van zijn dood** (vraag 5). Dat uw aanwezigheid op deze betoging en uw vervolging omwille van uw betrokkenheid bij deze betoging niet geloofwaardig zijn, ondermijnt de geloofwaardigheid van het feit dat u door de familieleden van Dorsjren D. wordt bedreigd omdat ze u verantwoordelijk achten voor zijn overlijden tijdens de betoging. De ongeloofwaardigheid van deze bedreigingen wordt verder bevestigd door het feit dat u ook daarvan geen enkel begin van bewijs kan neerleggen. U verklaarde dat u dertig dreigbrieven kreeg maar u legt daarvan geen enkele neer. Uw verklaring hiervoor dat u ze telkens direct verbrandde, komt opnieuw stereotiep en ontwijkend over (CGVS pp. 7-9). Ook het feit dat u in Mongolië geen stappen hebt gezet om te zien wat u in uw land van herkomst aan uw problemen kon doen, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielmotief. U verklaarde dat u naar een mensenrechtendienst ging om klacht neer te leggen maar dat u daar niets meer over vernam. Op de vraag hoe die dienst noemde kon u enkel antwoorden dat hij Mensenrechtendienst noemde. Gevraagd waar die dienst was gevestigd kon u aanvankelijk enkel verklaren dat het in Ulaanbaatar was. Daar naar doorgevraagd verklaarde u dat het in de gemeente Baynazurkh was. Verder kon u niet aangeven waar deze dienst was gevestigd. U kunt ook geen enkel begin van bewijs neerleggen dat u voor uw problemen bij deze dienst bent geweest. Nochtans verklaarde u dat u dergelijke bewijzen kon opvragen (CGVS pp. 10-11). Het is dan ook niet aannemelijk dat u in Mongolië deze stap hebt gezet. Andere stappen hebt u ook niet gezet in Mongolië. Ondanks dat u zou zijn afgeperst en bedreigd, ging u niet naar de politie. Uw verklaring hiervoor dat u dat niet deed omdat u geen bewijzen had, houdt geen steek. U zou immers dertig dreigbrieven hebben ontvangen. U verklaarde tevens dat u niet naar de politie ging omdat u geen informatie kon geven over de persoon die u bedreigde. Ook deze verklaring is 2 onafdoende. U verklaarde immers dat in de dreigbrieven letterlijk stond dat hij van familieleden van D. D. kwam. U verklaarde tevens dat u niet naar de politie ging omdat de persoon die u bedreigde zei dat hij de politie en het gerecht kon omkopen. Ook dat is een onafdoende verklaring. U hebt immers niet geprobeerd om hulp te zoeken bij de politie en u wist dus niet of ze u al dan niet zou helpen (CGVS pp. 7, 11). Zo u ervan was overtuigd dat de politie u niet zou helpen, kon u naar de hogere autoriteiten zijn gestapt om bescherming te zoeken. Ook dit hebt u niet gedaan. Uw verklaring dat u dit niet deed omdat u geen bewijzen had, houdt om boven vermelde reden geen steek. U verklaarde tevens dat u dit niet deed omdat u anoniem werd gebeld. Ook deze verklaring is onafdoende. Er stond volgens uw verklaringen immers letterlijk in de dreigbrieven dat ze van de familie van de overledene kwamen. Dezelfde zaken gaan op voor uw verklaringen waarom u geen advocaat contacteerde, opnieuw verklaarde u dat u dat niet deed omdat u geen bewijzen en geen gegevens van de persoon die u bedreigde had (CGVS p. 11). Uw uitleg over waarom u geen stappen hebt gezet in Mongolië om te zien wat u in uw land van herkomst aan uw problemen kon doen, komen in zijn geheel uitermate ontwijkend over. Tot slot wordt opgemerkt dat u onvoldoende bewijzen neerlegt aangaande uw identiteit. U verklaarde dat u in Mongolië over een identiteitskaart, geboorteakte en een vervallen paspoort beschikt (CGVS pp.4-5, 12). Meer dan zes maanden na uw asielaanvraag en meer dan twee maanden na het gehoor door het CGVS legt u deze documenten echter nog steeds niet neer. Nochtans werd u tijdens het gehoor expliciet gevraagd deze documenten te bezorgen. Identiteitsbewijzen zijn echter essentiële documenten in iedere procedure, ook in een asielprocedure. Van een asielzoeker kan dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij al het mogelijke doet om de stukken die zijn of haar identiteit aantonen neer te leggen. Het huwelijksboekje dat u neerlegde is daarvoor onafdoende. Het bevat immers geen beveiligde foto en het document wordt niet vergezeld van andere identiteitsbewijzen die kunnen aantonen dat dit document daadwerkelijk op uw persoon van toepassing is. Ook de geboorteakte van uw kind kan om die redenen uw identiteit niet staven. Het

diploma staft louter de studies van de er in vermelde persoon. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) moet vaststellen dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3. De bestreden beslissing voor mijnheer D. E. (verzoeker) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Mongoolse nationaliteit te beschikken, tot de Khalkh-bevolkingsgroep te behoren en afkomstig te zijn uit Ulaanbaatar. Op 22/02/2011 hebt u uw land van herkomst verlaten. Op 04/03/2011 hebt u in België asiel aangevraagd. Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw echtgenote werden aangehaald en dat u zelf geen eigen vluchtmotieven aanhaalt. U haalt wel bijkomend de nierziekte van uw kind aan. Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten neer: twee rijbewijzen en een identiteitsattest.

B. Motivering

Er wordt opgemerkt dat de door u ingeroepen medische problemen van uw kind geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. U baseert uw asielaanvraag verder op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenote, Puntsag Bayarmaa. In het kader van haar asielaanvraag nam het Commissariaat-generaal (CGVS) een beslissing tot Weigering van de Vluchtelingenstatus en Weigering van de Subsidiaire Beschermingsstatus omwille van het ongeloofwaardige karakter van haar asielmotieven. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van Subsidiaire Bescherming. Voor uw echtgenote werd volgende beslissing genomen:

[Het onderdeel motivering uit de bestreden beslissing inzake wordt integraal hernomen en verder wordt besloten:]

De documenten die u neerlegde vermogen niet de appreciatie van uw asielrelaas door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in de positieve zin om te buigen. Ze weerleggen immers niets van bovenstaande vaststellingen. De twee rijbewijzen en het identiteitsattest vormen louter een begin van bewijs van uw identiteit.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekers hebben tegen de bestreden beslissingen twee verzoekschriften ingediend. In het belang van een goede rechtsbedeling is het aangewezen de twee beroepen wegens verknochtheid samen te voegen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet

louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3.2. Bij de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partijen opkomen tegen de inhoudelijke motieven van de bestreden beslissingen en willen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de feitelijke beoordeling overdoet. Zij voeren dan ook de materiele schending aan, zodat het middel verder vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

4. Nopens de status van vluchteling

4.1. Verzoekster voert aan dat *“haar motieven zijn gebaseerd op twee belangrijke gebeurtenissen in haar leven: haar onterechte gevangenneming door de Mongoolse autoriteiten gevolgd door de aanhoudende bedreigingen na haar vrijlating door de familieleden van de heer D. D. die samen met Verzoeker werd opgepakt maar die, in plaats van te worden berecht, op 1 juli 2008, dezelfde dag van zijn arrestatie werd vermoord door de Mongoolse autoriteiten”*. Verzoeker steunt zijn asielaanvraag integraal op de asielmotieven van zijn echtgenote.

4.2. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, §§ 195 en 196). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten.

4.3. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoekers zijn ertoe gehouden de stukken waarover zij beschikken of kunnen beschikken voor te leggen. Verzoeker legde twee rijbewijzen en een nationaliteitsattest neer en verzoekster legde een diploma neer. Voorts worden een huwelijksakte en de geboorteakte van hun kind neergelegd. Zij verklaarden illegaal naar België te zijn gereisd, met de trein naar Moskou en vandaar met de auto naar België. Verzoekers laten echter na hun identiteit en reisweg te staven aan de hand van hun identiteitskaarten en paspoorten. Dit klemmt temeer nu hun verklaringen in dit verband geenszins kunnen overtuigen. Verzoekers gaan daarbij voorbij aan de herhaaldelijke, systematische en persoonlijke veiligheidscontroles aan de buitengrenzen van de Schengenzone in het kader van een algemene politiek van versterkte controles aan de buitengrenzen van de Schengenzone en als maatregel in de strijd tegen het internationale terrorisme en illegale migratie. Voor zover verzoekers verklaren deze te hebben kunnen omzeilen dienen zij dit nauwgezet en overtuigend toe te lichten, wat aldus geenszins het geval is. Verzoekers verklaarden allebei dat zij hun identiteitskaarten achterlieten in Mongolië. Verzoeker verklaarde niet te weten waar zijn paspoort is *“ik denk in Mongolië ergens”* (gehoorverslag CGVS verzoeker, p. 5), en verzoekster verklaarde dat de smokkelaar die hun naar Europa begeleidde *“zei dat we geen enkele identiteitsdocumenten mochten bijhebben”*, en dat hij hun paspoorten heeft ingehouden (gehoorverslag CGVS verzoekster p.5). Ter terechtzitting geven ze toe Mongolië legaal verlaten te hebben met geldig paspoort en visum voor Rusland. Verzoekers verklaringen over de grenscontroles op weg van Moskou naar België zijn tevens tegenstrijdig en ongeloofwaardig. Verzoeker verklaarde dat zij *“grens overgestoken [hebben] telkens 's nachts en we werden niet tegengehouden”* (gehoorverslag CGVS verzoeker, p.5), en verzoekster *“we kwamen geen grenscontroles tegen”* (gehoorverslag CGVS verzoekster, p.5). Voorgaande vaststellingen ondermijnen verzoekers hun algehele geloofwaardigheid, in het bijzonder van hun voorgehouden illegale reisweg en de onmogelijkheid een paspoort voor te leggen. Dit ondergraaft fundamenteel hun geloofwaardigheid en oprechtheid.

4.4. Wat de bewijsvoering inzake het asielrelaas betreft argumenteren de verzoekende partijen dat *“Als bewijs hiervan heeft Verzoeker aan het CGVS een verklaring van de politie in Mongolië afgeleverd”* en *“Vermits Verzoeker niet in het bezit is van een afschrift van de rechterlijke beslissing, is een verklaring*

van de politie het enige bewijs van voldoende betrouwbare bron dat zij kán bekomen dat op afdoende wijze haar veroordeling en gevangenhouding staakt."

4.4.1. De commissaris-generaal wijst er echter terecht op dat dit attest inhoudelijk strijdig is met verzoeksters verklaringen inzake de rechtbank waar de zaak aanhangig was en de strafmaat strijdig is met objectieve informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier. Deze vaststellingen worden door verzoekers niet betwist, vinden grondslag in het administratief dossier, en blijven dan ook onverminderd overeind. De geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt niet enkel ondergraven doordat het neergelegde politieattest foutieve informatie bevat en gefabriceerd voorkomt, maar tevens heeft verzoekster niet geobjectiveerd dat zij politiek actief was, noch dat zij veroordeeld werd tot een gevangenisstraf omwille van haar aanwezigheid op een betoging en deze ook deels uitzat, noch dat haar politieke medestander omgekomen is op deze betoging, noch dat zij hierdoor door zijn familie wordt gevisieerd. Verzoekster adstrueert aldus geen enkel element van het asielrelaas, en biedt hiervoor geen aannemelijke verklaring.

4.4.2. Verder komen verzoeksters verklaringen op verschillende punten ongeloofwaardig voor. Wat de reden van haar aanwezigheid op de betoging betreft verklaarde verzoekster aanvankelijk *"toevallig liep ik daar rond uit nieuwsgierigheid"* (gehoorverslag CGVS verzoekster, p.6) doch wijzigde naderhand haar verklaringen *"ik ben naar de betoging gegaan met de bedoeling van pamfletten uit te delen"* (gehoorverslag GVS verzoekster, p.9), wat onaanvaardbaar is nu dit een essentieel punt uitmaakt in het asielrelaas en een geheel verschillende ingesteldheid en voorbereiding veronderstelt die niet tot verwarring kan leiden. Verzoekster is evenmin ernstig waar zij argumenteert inzake de dreigbrieven die zij ontving dat zij *"elke toegestuurde brief meteen verbrand"* heeft omdat zij *"heeft het probleem aanvankelijk in de kiem willen smoren en gehoopt dat de geuite bedreigingen zouden overgaan"*. Dat verzoekster meende haar problemen te kunnen oplossen door de bewijzen te vernietigen op grond waarvan zij de hulp en bescherming kon invoeren van de autoriteiten wordt niet toegelicht noch geobjectiveerd en is bovendien geheel in strijd met haar verklaringen op het CGVS dat zij niet naar de politie en/of hogere autoriteiten is gestapt *"omdat ik geen bewijzen had"* (gehoorverslag CGVS verzoekster, p.11). Verzoekster biedt geen aannemelijke verklaring voor de tegenstrijdigheden en ongeloofwaardigheden in haar verklaringen, die steun vinden in het administratief dossier en dan ook onverminderd overeind blijven.

4.5. Daargelaten de (on)geloofwaardigheid van het asielrelaas, toont verzoekster evenmin aan dat indien zij gevisieerd wordt door de familie van een overleden politiek medestander, zij geen beroep kon doen op de bescherming van haar nationale autoriteiten en nood zou hebben aan internationale bescherming. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij alvorens naar het buitenland te vluchten en internationale bescherming aan te vragen, alle mogelijke vormen van nationale bescherming waar hij aanspraak op kan maken, uitput. Verder wijst de commissaris-generaal er terecht op dat voor zover verzoekster meende geen bescherming te kunnen krijgen van haar nationale autoriteiten, zij niet aantoonde andere pogingen te hebben ondernomen om aan haar problemen te verhelpen, zoals door de hulp in te roepen van sociale diensten, een NGO of een mensenrechtenorganisatie.

4.5.1. Verzoekers argumenteren dat zij hebben *"weldegelijk stappen genomen in Mongolie om aan hun situatie te verhelpen door klacht in te dienen bij de mensenrechtendienst van Bayanzurkh in Uluubaatar. Doch na de neerlegging van hun klacht hebben zij hier niets meer van vernomen. Naar de politie stappen of een hogere entiteit stappen hebben Verzoeker en haar gezin niet gedurfd. Het regime van Mongolie is corrupt en enkel met geld kan men er iets gedaan krijgen van de autoriteiten."*

4.5.2. Verzoekers voeren wederom slechts blote beweringen aan die niet worden gestaafd noch geobjectiveerd. Verzoekster toont niet aan dat de Mongolische autoriteiten dermate corrupt zijn dat bescherming enkel kan afgekocht worden en/of misdrijven er verder onbestraft blijven. De loutere bewering tevergeefs naar een "mensenrechtendienst" te zijn gestapt kan niet overtuigen nu verzoekster hiervan evenmin bewijzen aanbrengt, en ze zelfs de naam en locatie van deze "mensenrechtendienst" niet kende. Aldus komen verzoeksters verklaringen op alle punten ongeloofwaardig en verzonnen voor.

4.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

5. Nopens de subsidiaire bescherming

5.1. Verzoekers menen in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5.2. Verzoekers hebben niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekers beroepen zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers hun verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

6. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

7. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van de beroepen ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X / IV en RvV X / IV worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 4

De kosten van de beroepen, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK